

Hoofdstuk 10

Kaapstad 2020

Ze zat op haar bureaustoel achter de computer en was met de boekhouding bezig toen haar telefoon over ging. Roos keek op haar schermje en was verbaasd over het nummer op het display. Het was het nummer van de voorman van de wijnboerderij. Die belde nooit, alleen als hij woorden had gehad met Paulo. Ze hadden nogal eens een verschil van mening over hoe het bedrijf moest worden gerund. Het was het leeftijdsverschil tussen de beide mannen, ze hadden verschillende opvattingen en daarbij botsten ze ook nog wel eens omdat ze allebei dachten dat ze de baas waren op het bedrijf. Roos twijfelde of ze de oproep zou beantwoorden, want ze had nu eigenlijk geen zin in gezeur, maar besloot hem toch aan te nemen. Als ze weer een discussie moest sussen, zou ze het hen zelf maar eens uit laten vechten. Ze nam de oproep aan: "Goedemorgen Jeffrey, hoe is het? Wat kan ik voor je doen?"

"Roos, goddank dat ik je spreek. De boel staat in de brand, de brandweer is net aangekomen en begint zo te blussen, maar ik weet niet waar Paulo is, ik zie hem nergens. Ik heb hem gezocht, maar ik kan hem niet vinden. Ik ben zo bang dat hem iets is overkomen. En het brandt nogal heftig, ik weet niet wat ik moet doen," zei hij paniekerig.

"Rustig Jeffrey, wat is er gebeurd, vertel kort maar bondig," reageerde Roos.

"Nou... wij waren met zijn allen, behalve Paulo, op de wijngaard bezig toen ik ineens rook vanaf de boerderij op zag stijgen. Het was geen rook van een vuurtje, het was een heftige rook. Ik ben direct daar naartoe gerend en zag halverwege al dat de boerderij in brand stond. Toen heb ik direct de brandweer gebeld. Ik heb meteen de tuinslang gepakt en ben begonnen met blussen, maar dat hielp niet veel. Toen de brandweer kwam en ging blussen, bedacht ik me ineens dat ik Paulo nog niet had gezien. Ik informeerde de brandweercommandant dat ik Paulo miste, en toen zijn twee brandweermannen vanaf de achterkant met zuurstofflessen naar binnen gegaan om te kijken of ze Paulo kunnen vinden, maar ze zijn nog steeds niet terug. Oh, God, Roos ik weet niet waar Paulo is."

"Jeffrey, ik snap dat je je druk maakt om Paulo, maar doe geen gekke dingen, laat de brandweer alles doen. Ik stap in de auto en kom er direct aan. Als je nieuws over Paulo hebt, bel me dan direct. Ik kom eraan, kan een poos duren voordat ik er ben. Tot straks." Ze verbrak de verbinding, liep snel naar de auto en scheurde weg richting de wijnboerderij. Onderweg belde ze Maisha op, die in een vergadering zat met een firma die de boekingen van het hotel zou overnemen. Dat wilden ze uitbesteden, zodat ze daar geen werk meer aan hadden. Dat bespaarde hen een hoop tijd en werk. Maisha schrok van het nieuws en vroeg of zij daar ook heen moest rijden, maar Roos vertelde dat ze haar wel op de hoogte zou houden.

Roos pakte de vierbaansweg naar de wijnboerderij in Uilenkraal, het was wel omrijden, maar het ging wel veel sneller. Ze reed op sommige stukken, waar het kon, tegen de tweehonderd kilometer per uur. De Aston Martin had hier geen problemen mee, de auto had een fenomenale wegligging en de remmen deden prima hun

werk. Stiekem genoot Maisha, ondanks de spanning, van het snelle rijden. Toen ze bijna was gearriveerd, zag ze van afstand al de rookwolken de lucht in stijgen. Dat had goed gefikt, dacht ze, er zal wel weinig meer van de oude boerderij over zijn. Ze hoopte dat alles goed was met Paulo, ze had nog geen telefoontje gehad sinds ze was vertrokken. Toen ze het erf op reed zag ze dat de brandweerlieden nog aan het spuiten waren, maar ze kon geen vuur meer ontdekken. Ze zouden wel aan het nablussen zijn, bedacht ze. De boerderij was helemaal afgebrand, maar de grote schuur waar de vinificatie werd gedaan stond nog. De brandweer had kunnen voorkomen dat die ook afgebrand was. Terwijl ze de auto uit zette en de deur opendeed, zag ze Jeffrey zenuwachtig heen en weer drementen. Hij maakte de indruk dat hij niet goed wist wat hij moest doen. Hij kreeg haar in de gaten toen ze de auto uitstapte. Hij kwam snel aanlopen en Roos zag dat zijn ogen verwilderd stonden en hij maakte een gedesillustioneerde indruk.

“Jeffrey, rustig maar. Hoe is het met je?”

“Roos, het is verschrikkelijk, het hele huis is afgebrand. En in de wijnmakerij kunnen we nu ook niet meer werken. Het is een drama, het ziet er echt heel erg uit. En Paulo overleeft het waarschijnlijk niet, die is afgevoerd naar het ziekenhuis met koolmonoxidevergiftiging. Die is aan het zuurstof afgevoerd, brandweerlieden hebben hem uit het huis gehaald. Het is verschrikkelijk, maar wij konden hier niets aan doen. We waren op de wijngaard aan het werk, toen we opeens rook zagen opstijgen. We zijn zo snel mogelijk hierheen gerend en hebben geprobeerd om het met water te blussen, maar dat lukte niet en we konden niet meer in de boerderij komen om te kijken of Paulo nog binnen was. Het was verschrikkelijk om niet te weten waar Paulo was en hoe het met hem was. Verschrikkelijk, wat erg ook van de oude boerderij en dat we de wijnmakerij nu niet meer kunnen gebruiken. Verschrikkelijk,” zei hij voor de derde maal.

“Rustig maar Jeffrey, ik weet dat jullie je best hebben gedaan om alles te redden, maar het is maar materiaal, alles kan weer opnieuw worden opgebouwd. Maar Paulo niet, ik hoop dat het goed met hem gaat. In welk ziekenhuis ligt hij, weet je dat? Want dan gaan we daar direct heen.”

“Ja, hij is naar de Mediclinic in Hermanus gebracht. Hoe het verder met hem gaat weet ik niet, maar volgens mij ging het niet goed, hij is oud en kan dat vast niet meer aan,” antwoordde Jeffrey.

“Kom, we stappen in de auto en rijden daarheen. Laat die brandweermensen hun werk maar doen, die weten wat ze moeten doen. Weet jij de weg naar dat ziekenhuis?”

“Ja, dat weet ik, het is ongeveer een half uurtje rijden,” en hij stapte bij Roos in de auto, waarna ze richting Hermanus reden.

Eenmaal daar aangekomen, meldden ze zich bij de balie en vroegen ze op welke kamer Paulo lag. De baliemedewerkster vroeg of ze familie waren van de patiënt, wat ze ontkennend moesten beantwoorden. De baliemedewerkster gaf aan dat ze maar even op een stoel in de wachtruimte moesten gaan zitten, ze zou even kijken of er iemand vrij was om hen te begeleiden. Ze namen plaats en wachtten vol ongeduld op een begeleider. Na een half uur, Roos was al twee keer naar de baliemedewerkster gelopen om te vragen hoe lang het nog zou duren, kwam een man in witte jas aanlopen. Hij stelde zich voor en vroeg welke relatie zij hadden met de

patiënt. Roos legde uit dat zij de werkgeefster was van Paulo en Jeffrey een collega. De arts vroeg of zij ook wisten of Paulo nog familie had, waar Roos een ontkennend antwoord moest geven.

“Maar hoe is het met Paulo? Is hij bij kennis, gaat het goed met hem, wat hebben jullie moeten doen?” vroeg Roos.

“Mevrouw, het spijt me, maar we hebben Paulo niet kunnen redden. Hij heeft te veel koolmonoxide binnengekregen. Zijn longen waren te vol om nog voldoende zuurstof erin te krijgen. Hij was al vrij oud en had niet meer de weerstand om het nog te overleven, hij is dus overleden. Het spijt me u dit te moeten medelen. Gecondoleerd met dit verlies.” De arts gaf haar een hand ter ondersteuning van zijn laatste zin.

Roos zonk neer op een stoel, ze kon even niet meer staan. Het greep haar aan dat Paulo zo plotseling uit haar leven was gerukt.

“U kunt nog even bij hem kijken, hij ligt opgebaard in de aula hier in het ziekenhuis. Ik zal een verpleegster sturen die u er heen kan brengen. Sterkte mevrouw,” en de arts draaide zich om en liep weg. Even later werden Roos en Jeffrey naar de aula begeleid, waar ze afscheid van Paulo konden nemen. Roos was geëmotioneerd en er liepen tranen over haar wangen. Ze had, in de korte tijd dat ze Paulo kende, een zwak voor hem gekregen. Ze kon het goed met hem vinden, in het begin hadden ze elkaar een beetje afgetast, maar kwamen tot de conclusie dat ze wel wederzijds respect voor elkaar hadden. Roos had zijn levensverhaal aangehoord en wist dat hij uit het goede hout was gesneden. Hij bedoelde het allemaal goed, maar door de verandering van de maatschappij had hij het moeilijk gekregen. Paulo had eerst een indruk van Roos als een verwend fotomodelletje, maar moest gaandeweg zijn mening bijstellen, omdat zij wel degelijk verstand van zaken bleek te hebben. En ze lieten elkaar in hun waarde, wat een soort vriendschap teweeg had gebracht. Nu had Paulo het eindelijk voor elkaar dat hij het rustiger aan kon doen en dan gebeurde dit. Hij had eigenlijk niet veel van die zorgeloosheid kunnen genieten. Dit had Paulo niet verdiend, en dat vond Roos erg. Ze had het er moeilijk mee om Paulo zo levenloos te zien liggen, het deed haar echt wat, de tranen bleven komen. Jeffrey stond er ook beteuterd bij te kijken.

Na afscheid van hem te hebben genomen, gingen ze weer naar Uilenkraal. Toen ze bij de boerderij aankwamen, was de brandweer net bezig om de spullen in te laden om weer te vertrekken. De leidinggevende van de brandweer kwam naar haar toe en vroeg hoe het met Paulo was, hij kende Paulo van vroeger. Roos vertelde dat Paulo het niet had overleefd, wat de brandweerman ook bedroefd maakte. Roos vroeg hoe de brand had kunnen ontstaan, en daarop werd de brandweerman wat onrustig. Hij wilde het eigenlijk niet zeggen en draaide wat om het antwoord heen. Hij vroeg welke relatie Roos met Paulo had en waarom ze dat vroeg.

“Omdat ik mede-eigenaar ben van dit bedrijf, en Paulo een goede vriend van ons was, die wij geholpen hebben door het bedrijf over te nemen, zodat hij een goede oude dag kon hebben. En dat is nu niet gelukt, omdat hij door de brand niet meer leeft. Ik wil graag weten waardoor dit tragische ongeval is gebeurd,” zei Roos een beetje geïrriteerd. De brandweerman keek haar aan en zag dat Roos het meende, en dat ze ook bedroefd was dat Paulo was overleden.

“Sorry mevrouw, maar ik denk niet dat u wilt weten hoe de brand is ontstaan,